

Naročnina
Dnevna izdaja
za državo SHS
mesечно 25 Din
polletno 150 Din
celoletno 300 Din
za inozemstvo
mesечно 40 Din
nedeljska izdaja
celoletno v Jugos-
laviji 120 Din, za
inozemstvo 140 Din

SLOVENEK

S tedensko prilogo »Ilustrirani Slovenec«

Ceneoglasov
1 stop, peti-vrsta
maloglasni po 150
in 2D, večji oglaš
nad 45 mm višine
po Din 2-50, veliki
po 3 in 4 Din, v
uredniškem delu
vrstica po 10 Din
p. Pr. večjem o
naročilu popust
Izide ob 4 zjutraj
razen pondeljke in
dneva po prazniku

Uredništvo je v Kopitarjevi ulici št. 6/III
Rokopisi se ne vračajo, neironkirana
pisma se ne sprejemajo. Uredništvo
telefon št. 2030, upravnštvo št. 2328

Informativen list za slovenski narod

Uprava je v Kopitarjevi ul. št. 6 - Ceko
račun: Ljubljana štev. 10.650 in 10.349
za inozemstvo, Sarajevski št. 7563, Zagreb
št. 39.011, Praga in Dunaj št. 24.797

Po objavi potvorjene pogodbe

London, 3. marca 1929.

V trenutku, ko so podpisale evropske države Kellog-Briandov pakt (tako ga namreč imenuje tu) in ko se vodilni državni trudi, da zasigurajo mir in da odpravljajo nesporazume in malenkostna trenja, ki praprečujejo, da bi prišlo med sosedi dobre volje do iskrenega in miroljubnega sodelovanja, v tem trenutku je bila vržena iz Holandske bomba, da razvname sum, mržnjo in strah. V utrehtskem »Dagblad« objavljene dokumenti o dozdnevni francosko-belgijski vojni konvenciji niso mogli niti za hip zavesti resne činitelje ne v Nizozemski in ne v Nemčiji, toda svoje zlo so storili, ker so vzemirili mase v obeh deželah in ker so poslabšali odnose med dvema majhnima državama, ki sta po svojih interesih tesno vezani ena na drugo.

Ze v začetku svetovne vojne se je skušalo razpreti Holandsko in Belgijo, ker se pa to takrat ni posrečilo, skuša neka klika Joseči to sedaj. Starinsko, majhno mesto Utreht je prikladno središče za intrige onih nemških monarhistov, ki so v stalni zvezi z Doornom. Nič ni torej bolj primerno, kakor da se izmišljene senzacije spuste v svet iz Utrehta in da se izvrši iz nevtralne dežele zavraten napad na vse stremljenje Velike Britanije, Francije in Belgije za ohranitev miru. Utrehtsko »odkritje« hoče namreč dokazati baš to, da so se te tri sile sporazumele, brez ozira na vse, kar so podpisale v Locarnu, da pohodijo Nizozemsko in vdvo v Nemčijo.

Britanski Foreign Office je kategorično dementiral utrehtske vesti, isto sta storila tudi zun. ministrstvi v Parizu in Bruxelles-u. Čeprav taki incidenti ne morejo pokvariti dobre odnošaje Londona in Pariza s Haagom, vendar je razumljivo, da je v Belgiji izzvala vsa stvar silno ogorčenje. Gospod Hymans, minister za zunanje zadeve, ne proglašja Dagbladove vesti samo za izmišljotino in laži, temveč pravi naravnost, da izhajajo od lažnivcev, klevetnikov in razbojnikov. Pravi celo, da upa, da bo upeljala nizozemska vlada preiskavo proti temu listu. To bi tudi v resnici bila nad vse dobra lekcija za časopise, ki lahkomišelnost ali celo zavedno objavljajo vesti s ciljem, da zavedejo ali vsaj vznemirijo množice.

»Odkritja« pa so imela tudi to posledico, da je ugled sir Austen Chamberlaina in g. Brianda narastel, ker se je iz »Dagblagovih« klevet še prav jasno videlo, pod kako težkimi okoliščinami sta oba državnika zamislila in izvedla locarnski dogovor in s kakšnimi tajnimi sovražniki se morata še vedno boriti. G. Lloyd George je v enem svojih volivnih govorov s svojo znano zgovornostjo delal dovrtipe na račun britanskega zunanega ministra in med drugim slikal sir Austen Chamberlaina kot slabotnega in neodločnega politika, ki slepo posluša Francosko in g. Brianda. Gosp. Lloyd George pa ne pove, da je bila naloga, ki jo je prevzel sir Austen Chamberlain, ko je prišel na svoje sedanje mesto, izredno težka in zapletena, ker je moral poboljšati odnose s vojno zaveznično Francosko, ker je te odnose Lloyd-George-ova koalicijska vlada zelo poslabšala. S svojo državniško sposobnostjo, dalekovidnostjo in evropskim znanjem ter s svojo neomajno željo po miru, se je Sir Austenu posrečilo, da so zavladali s Francosko zopet oni pristranski odnosi, ki za časa vojne. Poleg tega je g. Chamberlain izvrsten poznavalec francoskega jezika in zato s lahkoto razpravlja s francoskimi državniki o vseh vprašanjih. To mu neizmerno koristi v Zenevi, dočim je g. Lloyd George-a neznanje francoskega vedno oviralo na vseh mednarodnih sejah. Baš vsled očitne pristranosti g. Lloyd George-a za bivše vojne neprijatelje, ki jih je v svojem času on sam tako ostro obtoževal, se ne sme pozabiti, da so samo tesne zveze med Chamberlainom in Briandom omogočile in pripravile tla, da je mogla Nemčija stopiti v Zvezo narodov.

Ni lahko narušiti evropski mir, zgrajen na temelju francosko-britanskega prijateljstva in ko je prišlo do Marinkovičevega pakta s Francijo, se ga je Chamberlain iskreno razveselil, ker je videl v njem novo jamstvo za miroljubne angleške težnje.

Nikdo od britanskih poslanikov na belgrajnskem dvoru si ni pridobil po mnenju londonskih merodajnih krogov tako velikih zaslug ko g. Kennard, kateremu je sedaj na predlog sir Austen Chamberlaina podelil angleški kralj visoki red sv. Mihajla in Jurija. S

Manjšinska debata v Ženevi

Agitatoričen Stresemannov govor - Odgovor Zaleskega in Titulesca - Chamberlainov predlog sprejeti Stališče naše delegacije

Zeneva, 6. marca. (Tel. »Slov.«) Začetek današnje javne seje Sveta Društva narodov za razpravo o manjšinskem problemu se je zavlekel radi dolgotrajne razprave v odboru juristov o predlogu Litve, da se pripusti k razpravi. Poročilo odbora juristov je sicer načelno odklonilo udeležbo Litve pri splošnih in načelnih razpravah o manjšinskih vprašanjih, daje ji pa pravico, da se udeleži specialne razprave, ki bo govorila o stvareh, ki se posebno tičejo Litve, ter izjavlja mnenje, da k sprejemu sedanjega postopka pri pritožbah, torej tudi k sprejemu Dandurandovih predlogov, spada tudi pristanek interesiranih držav.

Ob 11.30 se je začela seja sveta, na kateri je najprej kanadski senator Dandurand utemeljeval svoje predloge.

Stresemannov govor

Za njim je govoril dr. Stresemann v nemškem jeziku. Govoril je najprej o sedanjem obravnavanju manjšinskega problema tekom desetih let pri Društvu narodov. Treba je razjasniti, če so bile poklicane instance pri Društvu narodov na pravem potu v reševanju svoje naloge. V naravi stvari je, da se pojavlja manjšinski problem v svojem praktičnem učinkovanju ponavadi samo v obliki posameznih želj, predloženih članom Sveta. Zato nastaja psihološka nevarnost, da se Svet Društva narodov obremenjuje s stvarmi, ki ne spadajo pred to visoko instanco. Treba pa je pomniti, da gre pri teh podrobnostih za pojave, ki imajo v resnici dalekosežen mednarodni pomen. Ta elementarni pomen je obrazložila že znana, l. 1919. objavljena nota takratnih zavezniških in pridruženih držav. Varstvo manjšin se je takrat označilo kot potrebna oblika in bistven del novega sistema mednarodnih odnošajev, ki se je začel s proučevanjem pri Društvu narodov. Izkušnja pa je izkazala, da je ta sistem v praksi brez učinka. Zato se je jamstvo manjšin poverilo Društvu narodov. Z mirovnimi pogodbami odstopljena ozemlja z drugorodnim prebivalstvom, kakor je ono, v čegar državo je bilo prisojeno, bi se laže živelo v svoj novi položaj, če bi že naprej vedelo, da je na učinkoviti način zavarovano proti vsaki nevarnosti nepravilnega postopanja. Takrat se je smisel in namen mandata, danega Društvu narodov, spoznal pravilno. Pomen tega je v tem, da so določbe o varstvu manjšin postale nedotakljive.

Teorija in praksa pa nista vedno ostali skupaj in nastala razočaranja se ostro izražajo v kritiki ustanov Društva narodov. Tako bi se razprava v Svetu Društva narodov l. 1925. mogla tolmačiti tako, kakor da gre pri teh določbah za nekak prehodni režim, ki bi imel končno voditi do tega, da bi manjšine kot take izginile, to je, da bi prešle v večino državnega naroda. Če bi se takratne izjave res imele tolmačiti kot nekaka teorija asimilacije, mora dr. Stresemann proti temu najodločnejše ugovarjati. Ta teorija je namreč v nasprotju z jasno izrečeno mislijo, ko se je osnovalo novo varstvo manjšin, da je to trajen in ne samo prehodni režim za olajšanje prehodnih točk.

Pomembna je še druga točka. Dosedaj se je vršil postopek samo v toliko, da so se reševale vložene peticije. Stori pa se ni ničesar, da bi Društvo narodov razen takih peticij vršilo tudi naloženo jamstvo v splošni obliki. Nedvomno je, da jamstvo Društva narodov ne more biti izčrpano že samo s tem, da obravnava konkretne slučaje, v katerih se je Društvo narodov javilo, da so bile kršene manjšinske pravice ali da grozi tako kršenje.

Po Stresemannovem govoru je bila dopoldanska seja zaključena.

Dolžnosti manjšin

Zeneva, 6. marca. (Tel. »Slov.«) Na dopoldanski seji je Zaleski posebno močno poudarjal tudi dolžnosti manjšin. Izjavil je, da je obramba njihovih pravic gotovo čin pravice, da pa je najboljša usluga, ki se jim more sto-

riti, ta, da ne zahtevajo zase vedno novih privilegijev, temveč da svoje upravičene interese sprijaznijo z državnimi interesi. Titulescu se je pridružil Zaleskemu.

Nato je imel daljši

govor Chamberlaina

Omenjal je dobro delo raznih odborov trojic in svaril pred tem, da bi se javnost obravnavanih manjšinskih vprašanj razširila, ker bi s tem vedno nanovo vzplamtele strasti. Nikdar ni smatral manjšinskih pogodb za prehodne pogodbe, temveč vedno za trajne pogodbe. Pridružil se je Zaleskemu, da se imenuje odbor za proučevanje, v katerem bi bil poročevalec in dva člana Sveta, ni pa treba, da bi odbor imel samo tri člane. Dobi naj dalekosežne pravice za proučevanje vprašanj, ki so v zvezi s tem problemom.

Finski zunanji minister Procope je nastopil za pravice manjšin in izjavil, da so večkrat ponovljene Briandove besede, da so pravice manjšin svete, na vsem svetu doživele največji odmev. Končno je še enkrat dobil besedo Stresemann, ki se je popolnoma strinjal s Chamberlainom glede vprašanja, da se ves problem temeljito prouči. O zadevi se bo razpravljalo tudi še jutri in morda pojutrišnjem.

Zeneva, 6. marca (Od našega posebnega poročevalca.) Iz krogov naše delegacije se k manjšinski debati pripominja, da je stališče Nemčije, ki hoče nastopati kot nekakšna pokroviteljica narodnih manjšin v vsej Evropi, za nas absolutno nesprejemljivo. Naša država je, kakor je že večkrat izjavila, in praktično to dokazuje, vseskozi za varstvo narodnih manjšin, ne more pa dovoliti, da bi se kdo vmešaval v naše notranje zadeve in da bi se narodno-manjšinsko vprašanje reševalo ob kršitvi državne suverenitete.

Naša država zavzema v tem vprašanju popolnoma isto stališče kot Mala antanta in naši veliki zavezniki, stališče, kateremu so dali izraza v seji Sveta društva narodov Chamberlain, Briand, Zaleski, Titulescu. Delovanje Društva narodov za narodne manjšine, ki je seveda potrebno postopne izpopolnitve, je v bistvu dobro in pravilno ter znači zadostno varstvo manjšin, obenem pa je v duhu mirovnih pogodb, na katerih sloni moderna Evropa. Tiste kritike, ki imajo v svoji osnovi tendenco omajanja teh pogodb in obstoječega stanja v Evropi, je treba odkloniti, čeprav nastopajo pod krinko etično utemeljene skrbi za narodne manjšine. Na vsak način je treba energično odkloniti vsakršne preiskave in podobno glede dela Društva narodov v tem pogledu.

To stališče je na seji Sveta popolnoma prodrlo zlasti z govorom ministra Chamberlaina. To razpoloženje je bilo tako močno in sigurno, da je tudi govor g. Stresemanna bil čisto miren in filozofičen. Tako so one tendence, ki gredo za tem, da se v bistvu dobre in pravilne metode Društva narodov pri reševanju narodnomanjšinskih vprašanj izpremenijo, ostale čisto v ozadju in niso prodrle in je zmagal predlog Chamberlaina, ki pomeni zelo srečen izhod.

Razume se, da je naša delegacija vseskozi podpirala zavezniške, v prvi vrsti francoske, politična linija sovpada z našimi državnimi interesi in z interesi nam prijateljskih držav Male antante. Delo Društva narodov je hvalevredno in ga treba podpirati v prizadevanju, da se evropski problemi rešujejo v smislu etike, prijateljstva vseh držav in narodov in po mirovnih pogodbah ustvarjenega stanja, katero se ne sme na noben način in za nobeno ceno pustiti omajati.

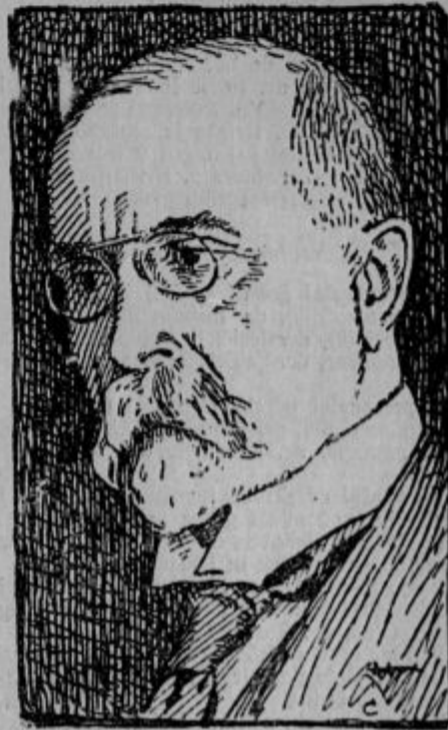
Kompromis v vprašanju kongregacij

Pariz, 6. marca. (Tel. »Slov.«) V zadevi tako zvanega »zbirnega zakona« glede zopetne pripustitve verskih kongregacij in vrnitve cerkvenega imetja se je dosegel kompromis. Vlada je pristala na to, da se ti zakoni izvzamejo iz proračunskega zakona, če se bodo čim najprej predložili poslanski zbornici s posebnim zakonom.

jajo v gotovem oziru zveze med Veliko Britanijo in kraljevino SHS še pristranejšje.

A. C.

K 79. rojstnemu dnevu Masaryka

Z iskreno hvaležnostjo v srcu in s čuvstvom globokega spoštovanja praznuje danes ves češkoslovaški narod 79letnico svojega predsednika Masaryka. Naj pripada kdo tej ali oni stranki, naj izpoveduje ta ali oni svetovni nazor, danes je vendar ves češkoslovaški narod ene misli, da mu naj Vsemogočni ohrani Masaryka še mnogo let v blagor in čast ljubljene domovine.

Ta enodušnost češkoslovaškega naroda je posledica Masarykove osebnosti. Visoko nad vsemi strankarskimi boji in drugimi interesi vodi predsednik Masaryk svojo domovino kot skrbni oče svojo rodbino. Nekdanja borbenost se je umaknila prosvetljeni objektivnosti in le kadar treba brani, npr. vstevne in temeljne interese češkoslovaškega naroda se še oglašja, kajti proti zlu je predsednik Masaryk nepopustljiv.

Prav posebna zasluga Masaryka pa je, da je znal zbrati ves češkoslovaški narod za državno delo in da mu je prihranil s svojo avtoriteto nevarne notranje boje za vrhovno oblast v državi. Zato mu pa je pridobil ugled v tujini, ker v predsednika znanstvenika in filozofa je tuji svet zaupal.

Vse svoje življenje je bil Masaryk iskren in pogumen prijatelj Jugoslovanov, ki se ni obotavljal tvegati za pravice našega naroda tudi nevaren boj, če je bil ta stvar pravice. Zato pa je bil Masarykov jubilej vedno tudi praznik za nas Jugoslovane in zato se njegovega današnjega rojstnega dne spominjamo s hvaležnostjo tudi mi Slovenci. Naj bo še dolgo vrsto let ohranjen svojemu narodu njegov veliki predsednik, naj bi mu bilo dano, da dovrši svoje veliko delo do konca!

Nova lista v Zagrebu

Zagreb, 6. marca. (Tel. »Slov.«) Pretekli teden je izšel novi tednik »Novo Vreme«. Kakor se je zvedelo, so za njim dr. Ivan Juriša, bivši sam. demokrat, prof. Širotič in dr. Ivan Belin, znani gospodarski strokovnjak, ki je pred nedavnim v neki številki »Nove Evrope« skupno z Meštovičem in tovariši podpisal neki članek, ki ga je državno pravdnštvo zaplenilo. Vzporedno s tem tednikom se napoveduje, da bo v kratkem pričela izhajati revija, ki jo bodo urejevali Milan Marjanovič, bivši socialist Mijo Radošević in dr. Ivan Juriša.

Zagrebske vesti

Zagreb, 6. marca. (Tel. »Slov.«) Na Rabu je danes divjal silen orkan, ki je metal po 2 kg težke kamene. Na liški progji je promet še vedno oviran, ker je ponekod sneg 7 m visok.

Zagreb, 6. marca. (Tel. »Slov.«) V Sinju je imenovan za župana uradnik Messmer. Zagrebški občinski odbor za najetje posojila se je danes sestal. Razpravljalo bo o najetju večmilijunskega posojila.

Sveta življenje in vrvenje

Življenje in stremenje moderne študentke

Ni še tako dolgo tega, ko je bila študentka — izvzemši pripravnice — še redka izjema. Danes preplavlja ženska mladina pri nas kakor drugod — srednje in visoke šole. Ijub temu predsodki proti študentki niso še izginili; mnogo napačnih sodb je še raz-

Dr. Ray Wilbur, novi ameriški notranji minister in predsednik Stanfordske univerze. Dr. Wilbur je brat sedanjega mornariškega tajnika.

širjenih o nji. O tem piše dr. Agnes Zahn-Harnack v »B. T.«:

Takoimenovani »Blaustrumpf« (namišljeno učena ženska) je izumrl. Ravno tako je silno redka izjema študentka, ki studira za sport. Kar gre žensk na visoko šolo, hoče delati in mora delati — dela večinoma preko svojih moči.

Današnje študentke so mlajše nego so bile pred petnajst leti in kljub poučenosti o življenju, mladostnim krizam in raznim drugim pojavom, o katerih se toliko razpravlja tudi bolj otroške. Za književno-zgodovinsko smer imajo mnogo manj zanimanja nego prejšnji rod. Ta izprememba pa velja za vse izobraženstvo. In večina študentk niti nima časa, da bi se izobraževala kaj več, nego spada v najčisti okvir njenih študij.

Denarna sredstva študentk so zelo skromna; mnogokrat ne presegajo 80 do 100 mark (približno 1000 do 1500 dinarjev) mesečno. Treba je zraven še kaj zaslužiti. In tako hiti študentka po predavanjih v pisarne in urade, daje ure ali pa opravlja tajniške posle. K temu pridejo še domača opravila. Neka anketa, ki jo je priredila Zveza nemških akademičark, je dognala, da si od 2400 akademičark, ki so jih vprašali, skoraj vse snažijo in krpa obleko in perilo same mnoge si tudi vse same skrojijo. Če stanujejo dekleta pri starših, morajo redno pomagati v gospodinjstvu, posebno o počitnicah. Gotovo se skriva v tem delu velika нравna vrednost, ker je to za mladega dekleta šola idealizma. Sploh je gonilna sila pri modernejši študentki idealizem; skoraj vsaka želi čim prej dovršiti študij, da bi mogla pomagati staršem ali drugim družinskim članom.

Ugoden protitež proti vsem tem bremenom nudi študentki šport, ki spada sedaj že v učne načrte vseh visokih šol. Samo enega še nujno manjka študentki: prilike za družabno življenje in razvedrilo v mladostnih krogih.

Ravno na velikih univerzah je študentka izločena iz družabnega življenja in zelo osamela. Le redke so, ki imajo družabne zveze. Razen tega organizacije študentk še niso našle svojega pravega sloga. Gotovo je tovariško občevanje z dijaki pri sportu, učenju itd. že zelo razvito. Vendar še manjka družabnih središč za akademično mladino obeh spolov, kar pomenja veliko vrzel v izobrazbi bodočih prosvetiteljev.

A tudi v tem pogledu se že obrača na bolje; »Gospodarska pomoč nemškega dijaštva« gradi po vseh vseučiliških mestih dijaške domove, ki imajo namen, da zbirajo akademično mladino na duhovite pogovore in družabno življenje. Tudi od zasebne strani se v tem pogledu mnogo dela in dijaki najajo v tajnem svetniku Duisbergu pravega očeta. Ali se ne bi našla žena, ki bi prevzela materinsko ulogo nasproti študentkam?

Tako nemška doktorica o nemških dijakinjah. Nedvomno velja vse bistveno njenih izvajanj tudi za slovensko žensko dijaštvo.

Uredniški sluga: »Gospod urednik, pravkar je bil tukaj neki gospod, ki je rekel, da vam hoče zaradi nekega članka razbiti glavo.« — »In kaj ste mu odgovorili?« — »Da mi je jako žal, ker vas ni v uredništvu.«

»Ali znate francosko?« — »Eno samo besedo: »All right« — pa še ta je italijanska.«

Strašna izpoved komunistične delavke

Komunizem je prinesel ruski ženi navidezno najpopolnejšo ravnopravnost. Ruska proletarka sme in celo mora soodločevati v vsem javnem življenju, njeno delo in njena osebnost se teoretično cenita enako kakor moška. Toda ta zunanja ravnopravnost je pa ženski vzela vsako obzirnost nasproti njenemu spolu, vsako zaščito njenega ženskega dostojanstva, ki je še nekaj drugega nego splošno človeško dostojanstvo. Zato je usoda ženstva pod komunističnim režimom vendarle še neprimerno strašnejša nego pod katerikoli demokratičnim režimom. O tem se moremo poučiti v komunistični literaturi sami (n. pr. Gladkova »Cement«) kakor tudi v poročilih komunističnega časopisja. Tako so sovjetske oblasti nedavno v Viborskem okraju v Leningradu priredile anketo, da doženejo, v koliko je alkoholizem razširjen tudi med delavkami. Delavke so v zboru izjavile: »Vse pijemo!«

Delavka Katja je izpovedala: »Triindvajsetletna sem prišla v tovarno. Takoj so me izvolili v vodstvo Komsomolske organizacije (komunistične mladinske zveze). Po vsaki seji smo šli v kantino in pili najprej pivo, potem pa žganje. Vprašala sem, čemu to pitje, nakar mi je neki fant odgovoril: »Drugače je žalostno! Če je človek pijan, se vidi svet čisto drugačen. Na primer, če gledam tvoj gobec, se mi ne zdiš Katja, marveč Mary Pickford!«

Ker so vsi pili, sem morala piti tudi jaz. Če se človek brani, ga zasmehujejo in pravijo, da je dolgočasen. Nihče ne more tajiti, da me dekleta vse brez izjeme izgubljam svojo

Različna upodobitja Ivane d'Arc: na sredi njeno klasično upodobljenje po slikarju Ingresju (1780—1867); zgoraj levo: Ivanina slika iz 15. stoletja, desno Ivanino utelešenje na odru 1900; spodaj: Elizabeta Bergner kot sv. Ivana v istoimenski drami Bernarda Shawa, desno sv. Ivana v francoskem filmu »Ivana Orleanskac«.

nedolžnost v pijanosti. Opijanijo nas enostavno in nato onečastijo. Tudi meni je storil neki komsomolec silo. Pomirila sem se s temi razmerami in vem, da se vsaka zabava konča na ta način. Moja prijateljica Nastja n. pr. je bila zelo pridno dekle. Neki komsomolec jo je onečastil. Peljal jo je najprej v pivarno, nato pa na Nevino nabrežje. Bila je že popolnoma pijana in storil je z njo, kar je hotel. Pustil jo je ležati, kjer je bila in ko se je prebudila iz pijanosti, so stali okoli nje potepuhi in se ji smejali. Takrat je komaj ostala živa. Potem je padala globlje in globlje in se hodila sprehajati ob Nevi. Obolela je in sklenila umreti. Hotela je skočiti v Nevo, a so jo rešili; potem se je ustrelila... Mnogim dekletom je vodka zoprna, a ker drugače ne morejo v družbo, se doma polagoma vadijo piti.

V naših domovih se živi zelo slabo. Po 17 deklet živi v eni sobi; pograd pri pogradu, tako tesno, da ne bi igla šla vmes. Tako ostudnega življenja človek ne bi privoščil niti Tataru. Ko pride človek iz tovarne, se z grozo spomni na ta dom. Kam iti? V klub? Tje zahajajo samo ljudje, ki so se že odločili, da se obesijo. Kam naj se torej človek dene zvečer? Vsaka izmed nas je vesela, ako najde koga, ki jo vzame s seboj na izprehod, v kino ali točilnico. Pod našim domom je pivarna, kjer imajo godbo in kupletne pevce. Toda me nimamo denarja. Ako pride kdo in ponudi steklenico piva ali par klobasic, je vsaka vesela. To moramo plačati s svojim telesom. Saj bi vsaka rada bežala pred alkoholom, toda kam?«

Novi madžarski krvnik

Dne 4. t. m. je bil imenovan novi madžarski krvnik — Anton Kozarek, sin pred 30 leti umrlega slovitega ogrskega krvnika Franca Kozareka. Novi krvnik je 44 let star, 178 cm visok in 112 kg težak. Doslej je bil secirni mojster na higienskem zavodu v Stolnem Belgradu. — Pokojni oče novega krvnika, Franc Kozarek, je v svoji službi naravnost slovel. Pri usmrčitvah je nastopal vedno z največjo eleganco v fraku, cilindru in belih rokavicah, ki jih je slekel šele tedaj, ko je položil obsojenu vrv okoli vratu. Bil je ne navadno lep mož. Umril je še prilično mlad in zapustil dva sinova, ki je bila obema največja želja, da bi prišla na očetovo mesto. Kadarkoli je bila razpisana krvniška služba, sta se oba potegovala zanjo. Sedaj se je mlajšemu slednjič posrečilo doseči cilj, po katerem je tako hrepenel. Anton Kozarek je že kot vojak izvršil več smrtnih razsodb, tako da je na svoj čudni poklic dovolj pripravljen.

Hudomušni stric

Na Vestalskem je živel mlad mož, ki je imel bogatega strica, od katerega je redno vsak mesec dobival toliko denarja, da je prav lepo živel brez vsakega dela. Pri tem je komaj čakal, da bi bogati stric umrl in mu zapustil vse svoje premoženje. Ni hotel verjeti, da je stric po vojni svoje premoženje, ki je imel naloženega v gotovini, izgubil in mu je ostala le precejšnja pokojnina. Stric je svojemu nečaku videl v obisti. Večkrat mu je rekel: »Moj dedič se bo lahko smejal!« Pred kratkim je ta mož umrl. Svoje pohištvo je zapustil drugim sorodnikom, nečaku pa težko hrastovo skrinjo. Komaj so strica pokopali, se je nečak pohlepno vrgel na skrinjo. V njej je našel samo skladovnice humorističnih listov in knjig in pa pesem, v kateri mu stric posmehljivo bere levite.

Roman dveh najdenčkov

Po bitki pri Lvovu leta 1914 so Avstrijci v največji naglici izpraznili celo vzhodno Galicijo. Iz Jasla je tedaj med drugimi bežal trgovec Koliski s svojo družino. Na potu so v gnječi in stiski izgubili sinčka Jožefa. Roditelja, ki sta se naselila v Marmaros-Szigetu, sta zaman povpraševala vsepovsod po otroku in kmalu nato umrla.

Sestletnega Jožefa je pobral na cesti nepol zmurnjenega in sestradanega neki avstrijski častnik in ga izročil v oskrbo svoji gospodnji. Kasneje ga je vzel s seboj njegov sluga in ga oddal v najdenišnico v Košicah. Malemu dečku so dali ime Krieger. Izkazal se je kot vrl značaj in kasneje postal potnik velike košiške tvrdke. Na svojem potovanju po Slovaškem se je Krieger seznanil v neki pisarni z mladim dekletom, ki mu je tako ugajala, da jo je hotel poročiti. Deklica se je pisala Marija Koliski in je bila istotako vzgojena v siročnici, ker so ji starši v vojni umrli. Že je bil določen dan za poroko, ko je Krieger nekega dne pri svoji nevesti opazil medaljon Čenstohovske Matere božje, ki je bil na las enak medaljonu, ki ga je sam od otroških let nosil na vratu. Po daljšem poizvedovanju se je izkazalo, da sta Jožef Krieger in Marija Koliski prava brata in sestra. Brat vzame sestro k sebi v Košice, da mu bo gospodinjala.

V Nemčiji manj pijo

Nemci so hudi pivopivci. L. 1802. so popili 52 milijonov hektolitrov, l. 1914. pa 64 milijonov hektolitrov. Potem je začela poraba padati in lani je znašala samo še 51.6 milijona hektolitrov. Pred vojno je prišlo povprečno na vsakega nemškega državljana na 102,1 l na leto, 1900. leta celo 117 litrov lani pa le še 80,8 litra.

Novi Sing-Sing

Ime Sing-Sing je znano širom sveta: to je velika ječa v državi New York. Sing-Sing so zgradili pred sto leti. V njem se v šestih nadstropjih vrste druge vrh druge in druga poleg druge majhne celice, ki niso dosti večje kakor pasje ute: 6 in pol čevlja so dolge, 39 palcev široke in 7 čevljev visoke. Hodniki v vsakem nadstropju so dolgi po 120 m in ves prostor je bil proračunan za 1200 jetnikov; sedaj pa je v njem vedno do 1700 kaznjencev. Razmere so postale neznosne, hodniki docela izhojeni. Lani so začeli v bližini stare kaznilnice, v vasi Ossining na skalnatem griču graditi novo orjaško kaznilniško zgradbo, ki ga bo obdajal miljo dolg, visok in nočan zid. V novem poslopju so celice pratornejše; v vsaki je postelja, miza in stol; celice more prihajati naravnost skozi velika, zamrežena okna. Zdravstvene razmere so na išku. Čež nekaj mesecev že se bodo kaznjenci preselili v novi dom, ki je od stare kaznilnice oddaljen samo nekaj sto metrov. Staro poslopje izpremenje v delavnice, kamor bodo hodili kaznjenci delat. Razen tega ostanejo v starem poslopju na smrt obsojeni kaznjenci, ki jih bodo še dalje usmrčevali na električnem stolu v starem Sing-Singu.

Na maškaradi. »Nikoli ne izdaš na maškaradi niti pol kovača in vendar ga imaš edno ravno prav pod kapo?« — »He, da! Veš, vedno grem na maškarado v kostumu poslovođe in potem hodim od mize do mize poskušat, če buteljsko vino ne diši morda po zamašku!«

Babica gre s svojim vnučkom na izprehod. Medpotoma srečata voz, ki ga vleče osel. — »Stara mamica, kakšna žival pa je to, ki vleče voz?« — vpraša Vinko. — »To je osel.« — Vinko se prestraši in pravi tiho: »Kaj ne, babica, da sam tega ne ve?«

>1200 dinarjev da bi plačal mesečno za t. dve sobi? To je vendar nemogoče!« — »Prav to pravim gospodnji vsakega prvega v mesecu tudi jaz.«

Veliki admiral Seymour †. Bivši angleški veliki admiral sir Edward Seymour je umrl, star 89 let. V boksnarski vstaji na Kitajskem je bil vrhovni poveljnik brodogradilnic in čet veselil.

